

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnistvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 12. maja. [Izv. dop.]

(Konec.)

—j—. Razvajeni želodec našega parlamentarizma hrepeni dandanes le še po močno „paprakovanih“ jedilih, bolj nego najboljša stvarna razprava zanima državno zbornico kak prav sočnat škandal, dobro „špikan“ z raznovrstnimi osebnimi odredbami. Če je tak škandalček na dnevnem redu, — in gg. levičarji izborni skrbé za to, da jednaci epizod, kvarnih parlamentarnemu ugledu nikoli ne zmanka, potem je zbornica vsa natlačena poslancev, kakor hitro pa se debata zopet spravi v normalni svoj tir, zbeže naši politiki iz dvorane vun v restavracijo ali „couloire“, v zbornici pak nastane taka grozovita praznoba, da je le občudovati one junaške govornike, kateri se pred praznimi klopmi, obdani zgolj od stenografov in vladnih zastopnikov mučijo s svojimi monologi. Taka situacija nastopila je po dognani Lu egerjevi aféri. Razprava o naučnem ministerstvu, katera je bila pričela v velicah akordih, našla je bližujoča se koncu svojemu utrujeno apatično občinstvo. Izmej govornikov odlikovala sta se le dva desničarja. Knez Czartoryski pouspel se je v svojem govoru o obrtnem šolstvu na visoko stališče, ter zlasti v zadnjih odstavkih prav srečno polemizoval proti Dumreicherjevemu izletu na pustino zgodovinske filozofije, Adamek pa je govoreč o ljudskih šolah nasproti kričavemu Fussu in „padarju“ Türku slikal krivice, pod kojimi zdihuje slovansko prebivalstvo v vojvodini Šleziji. Razmere sileške so pravi „pendant“ k tužnemu našemu Korotanu — in kakor je Klun v drastičnih besedah razmotrival hibe korškega šolstva, tako je Adamek brezobzirno razkrival rane in pege naučne uprave zlasti na Šlezkem. Naučni minister ni več posegal v debato; molčal je celo, ko ga je Fuss direktno izzival, naj pové svoje mnenje o Liechtensteinovem predlogu. Levica je bila sploh nameravala, že pri naslovu „Ljudske šole“ na razgovor spraviti kontroverzno vprašanje versko šole ter grmeti proti Liechtensteinovim pristašem. Torej je bila tudi silno nejevoljna, ko se je takoj po prvih dveh govornikih

predlog stavil na „konec debate“. Da izpusté svoj srd, deloma računajoč tudi na malomarnost in popustljivost mnogih desničarjev, zahtevali so tedaj, da se o konci debate glasuje imenom. To se je zgodilo, vendar je bil konec razprave vsprejet s 112 glasovi proti 94. Generalna govornika Kinderman in Spaček nesta napravila mnogo škode, kratka sta bila v svojih razpravah in dosti stvarna, in tako je državni zbor proračun naučnega ministerstva preje dognal nego je bilo videti.

Posledice so se takoj pokazale na jako zabavni način! Na vrsto pride finančno ministerstvo, katero je v budgetu naravno zastopano po jako mnogih naslovih; pri vsakem skoro bili so govorniki kar trumoma upisani. Debata se odprla o „centrali“, a glej! predsednik kliče imena oglašanih govornikov, toda — nikogar ni v zbornici! Vsled tega izgubé besedo. Taka stvar je zmiraj sitna, zlasti če se je govornik že dlje časa pripravljaj na svojo stvarino ter mnogo uspeha pričakoval od svojega govora. Ali nihče ni mislil, da pride finančno ministerstvo že v petek na vrsto; bržkone je ta ali oni izmej oglašanih mirno doma ali v kaki knjigarni pilil in cizeliral svoj govor, češ, tem živahnijšim odobranjem mi bodo jutri pritrjevali somišljeniki, — in sedaj ta žalost, da je ob besedo prišel! Drugi prijavljeni govorniki bili so sicer v dvorani, toda s svojimi pripravami še neso bili pri kraji; ti odpovedali so se reči. Le uztrajni Türk bil je prisoten in besedi odreči se, to se nikakor ne ujema z njegovimi načeli! Baš preje mu je bil predsednik besedo odtegnil, ker je v stvarnem popravku nasproti Adameku polemizoval mesto popravljaj, sedaj bi moral govoriti o financah, a na to gradivo ni bil pripravljen, torej je uvodom svojega govora konštatoval, da na denarno stanje najbolj uplivajo dobre šole, in glej ga, z drznim skokom bil je zopet v šolski debati ter je korajžno zopet začel razpravljati ono stvarino, od katere ga je preje predsednikov zvonec bil odtiral. Velika veselost v zbornici, ko je Smolk zopet po zvonci bil segel ter govornika posvaril, naj vendar govori „k stvari“. Na ta način so Türka brzdali, in ko je še nekoliko splošnih in cenenih fraz o „predragi šoli“ ter „previsokih davkih“ bil izustil, pretrgala

se mu je tanka nit njegovih mislij in — usedel se je!

Debata nadaljevala se je v soboto, toda posebnih momentov ni imela. Derschata govoril je o raznih istinitih nedostatkih pri vojaški pristojbini (Militärtaxe), Herbst razpravljaj je vprašanje potrošnine v takozvanih „zaprtih“, t. j. potrošni podvrženih mestih, štajerski grof Wurmbbrand zabaval je poslušalce z nekoliko dovtipi o slabih cigaretah, in Chamiee položil je svojo roko v neko skelečo rano avstrijske davčne sisteme, govoreč namreč o avstrijskih pristojbinah in prepotrebni njeni reformi — tako je zbornica vsprejela ves proračun finančnega ministerstva doli do naslova „Lotto“. Zanimanje za državnozborske obravnave tudi danes ni bilo živahnijše nego včeraj, zopet in zopet se je ponavljal slučaj, da je predsednik dolgo moral telegrafovati po vsej državnozborski palači, predno je spravil skupaj število potrebno za sklepčnost, Razlogi so tej neljubi in nelepi prikazni mnogovrstni, glavni nagib apatije našega parlamentarizma je pa vendar le, da — špirit kuhamo ter dosihmal ne znamo, kaka bode pijača. Kar se za kulisami godí, je mnogo važnejše mimo onega, kar se javnosti predstavlja pred praznimi klopmi naše zbornice.

Govor državnega poslanca gospoda Karola Kluna

v 223. državnozborski seji dne 1. maja 1888.

(Dalje.)

Daje nam visoka učna uprava le malo naklonjena, se jasno vidi tudi iz drugih slučajev. Nedavno je bilo izpraznjeno skriptorja mesto v Ljubljanski licejski knjižnici. Njen največji zaklad je bogastvo staroslovenskih rokopisov in slovstvenih del sploh v tem jeziku. Omenim le zbirko učenega rojaka našega Kopitarja, in jasno je, da taka zbirka potrebuje slavista, in da bi skriptor moral biti slavist, da bo zbirka na razpolaganje učenjakom, kar je njen namen. Skriptor bi že zaradi tega moral biti slavist, ker je sedanji knjižničar rodod Nemec od Rena ob holandski meji (Čujte! Čujte na desnici), ki je popolnem nezmožen slovansčine, torej tujec v slavistiki.

LISTEK.

Zadnja soareja gospe Zvinginceve.

(Povest kriminalna.)

Silno razburjeni so bili Peterbuški policijski krogi jeseni l. 187—. Brzjavljalo se je pridno vsem policijskim uradom velike Rusije in enakim vodstvom drugih dežel. Tajni policijski opravniki razšli so se skrivnostno hitrostjo po široki carevini in prežali zlasti na mejah.

V velikem parku graščine „Levov“ kacih 50 vrst pred Peterburgom, našli so v globokem prepadu truplo Sovjetov-a, graščaka samega. Bogatin ti je bil to in jako priljubljen v odličnih Peterburških krogih. Vodja velikega trgovskega zavoda, prebival je večinoma v stolici in prišel le tu in tam za nekaj dni na krasno svoje posestvo. Komisija, prišedša iz Peterburga, videla je, da se je tu izvršil velik zločin.

Na truplu našli so le jedno smrtno rano. Z dolgim, ostrim bodalom sunil je hudobnež nesrečnega Sovjetova z močjo v hrbet. Prebodel mu je srce. Vrgel ga je potem pač v brezo, hoteč izročiti delo svoje tajnosti. Veščaki so trdili, da so minoli tedni, kar se je to dogodilo.

Družina grajska povedala je, da se je gospod pripeljal pred dobrim mesecem iz Peterburga. Ž njim prišla je ptuja dama, krasna mlada. Kolikor moč, opisali so žensko. Opis je bil seveda jako pomankljiv — lepo črnih las, takih očij, mlada, elegantno opravljena, to je bilo skoro vse, kar se je od slug zvedelo.

Občevala ni skoro nič ž njimi, videli so jo le redkokrat in brigati se itak niso smeli zanjo. Pred dobrimi tremi tedni pripeljal se je, po izpovedbi slug, iz stolice še nek gospod, tak in tak. Ptuj jim je bil vsem. Gospodar ga je prijazno vsprejel. Drugi dan po dohodu gosta ukaže graščak starejemu slugi, naj priredi navadna potovalna kovčka, ker odpotuje drugo jutro na vse zgodaj v Peterburg. Tako se je tudi zgodilo. Odpeljal se je Sovjetov in ova dama. Na vprašanje, kje je ostal oni gost ni vedel nikdo nič pozitivnega povedati. V gradu ga ni nikdo več videl. Glav pak si niso dosta belili s tem, misleč, gospodar že ve, kako in kaj. Vprašanje, če so prepričani, da se je takrat res odpeljal gospodar z ovo damo, ne pak morebiti gost, osupnilo je nekoliko družino. Temno je še bilo, ko sta odpotovala in precej hladno. Gospod je imel svoj navaden velik potovalen plašč, vratnik visoko zavihan in svoj navaden širok klo-

buk na glavi. Sumil ni itak nikdo nič zlega. Gospod je skočil hitro v voz in ova ženska. V navadnem hotelu v Peterburgu so obstali in dama je poslala voz nazaj. Mej vožnjo se ni ničesar prigodilo. Vozili so ostro, vsaj je bilo upreženih šest čilih konj.

Lehko, da se je odpeljal oni ptujec z žensko, a ne graščak, umorivši v noči pred odpotovanjem gospodarja bila je tudi misel komisije. S plaščem in klobukom prevaral je kočijaža in slugo. —

Ostra je bila preiskava z družino. Mnogokaj se je povpraševalo in poizvedovalo. Ukrenile so se vse običajne naredbe, izvršila vsa potrebna opravila, toda služabniški niso vedeli nič posebnega povedati. Le hišina je navedla, da se je ova ženska vselej sama razpravljala, in nosila do vratu zapeto obleko. Ko je hišina ustopila neko jutro nenadoma v spalnico, ko gospa ni imela robca okolu vratu zapazila je, da ima dama troje majhnih črnkastih urojenih znamenj v podobi trikota zadej na spodnjem delu belega vratu. Komisija odide v Peterburg. Neki prijatelj ranjkega sodniji še naznani, da je imel gospod Sovjetov zadnje čase velike svote v domu, vsaj nad 300.000 rubljev v raznih papirjih in v gotovini.

Tudi se prezreti ne sme, da ima skriptor vedno opraviti z učenci slovenskimi, katerih jezik bi torej znati moral. Dasi je bilo dovolj sposobnih prosilcev, vendar dala je visoka naučna uprava to službo slovenščine nevednemu matematiku. (Čujte! Čujte! in veselost na desnici!) Tako sta v naši knjižnici nameščena dva uradnika, ki ne moreta razumeti največjih zakladov naše knjižnice, kaj še znanstveno predelavati. Nimam ničesa proti osobi novega skriptorja; morda je izvrsten mož in bo dobro opravljal službo svojo. Jaz to le zato omenjam, ker se je že dolgo pre imenovanjem čulo, kdo je izvoljeni, in sicer na priporočilo višjega državnega uradnika, ki se prišteva stranki leve strani visoke zbornice. (Čujte! Čujte! na desnici.)

Ker se je uresničila ta govorica pozneje, zopet sklepamo, da visoki učni upravi več velja priporočilo pristaša liberalne stranke, nego znanost in potrebe slovenskih učencev in naroda slovenskega.

Jednako antipatija kaže učna uprava proti narodu slovenskemu pri ljudskih šolah. Izredno je hitra in odločna z ukazi proti prebivalstvu slovenskemu, a zelo počasna, kedar je treba zanj kaj storiti. Evo Vam dokazov: Nemški „schulverein“ je pred nekimi leti ustanovil v Ljubljani štirirazredno nemško deško ljudsko šolo, za katero je kranjska branilnica preskrbela prostore in plačuje velike letne doneske. Gospod naučni minister je tej privatni šoli hitro dal pravico javnosti; a pri tem ni ostalo. Dasi ta šola mnogo škoduje po ukazu vlade ustanovljeni mestni nemški deški šoli, ker jo učenci jako slabo obiskujejo, in dasi je bilo gotovo, da bo še slabše obiskovana, ako dobi privatna šola nemškega „schulvereina“ pravico javnosti, vendar je naročila vlada kranjskemu deželnemu zastopu, da razširi mestno deško šolo in ustanovi drugi razred.

Ker pa je šolski gospodarski poročevalec deželne vlade v kranjskem deželnem zboru priznati moral, da tukaj ne zadostujejo potrebni postavni pogoji za razširjanje šole, kranjski deželni zbor ni dovolil nepotrebnih stroškov za drugi razred. Vendar je Nj. ekselencija g. naučni minister nedavno ukazal, da se v prihodnjem letu odpreti mora drugi razred. (Čujte! Čujte! na desnici.)

Kranjski deželni zbor bo že znal upirati se temu novemu nasilstvu učne uprave in braniti budgetarno pravico svojo. (Dobro! Dobro na desnici.) Ako Nj. ekselencija na vsak način hoče imeti to šolo, naj jo vzame v učno upravo, če hoče visoka zbornica dovoliti troške, ali naj jo plača iz svojega pavšala (Veselost na desnici.), ali pa naj se obrne do nemškega „Schulvereina“, ki mu bo že iz hvaležnosti tudi to šolo vsprejel pod svoje varne peruti.

Visoka učna uprava ni tako odločna, ako je kaj storiti za slovensko ljudstvo. (Prav res! na desnici.) Nerešene so ostale resolucije glede srednjih šol in tudi druge potrjene od visoke zbornice glede učiteljskih pripravnic, ki priporočajo vladi, naj se bolj ozira na slovenščino kot učni jezik na šolah, ki vzgajajo učitelje in učiteljice za slovenske

ljudske šole, če tudi je v teh resolucijah dovolj skrbjeno za nemški jezik.

Jednako se godi tudi drugod. Štajerski deželni šolski svet izdal je mnogo ukazov in naredb, ki imajo namen, popolnoma izpodrinuti slovenske šole na južnem Štajerskem in tako ponemčiti prebivalstvo. Več občin, krajnih in okrajnih šolskih svetov ušlo je pritožbe pri učnem ministerstvu proti ukazom deželnega šolskega sveta; če tudi so bile te pritožbe uložene že pred letom, odgovorila je učna uprava še le na jedno, in sicer, to moram priznati, v smislu prosilcev, ker je visoka učna uprava razveljavila naredbo štajerskega deželnega šolskega sveta, ki je hotel nemški učni jezik uvesti že v drugem razredu, in razsodila, da ostane na ljudski šoli v Šmariji pri Jelšah učni jezik slovenski, in da se v nemščini poučujejo le tisti otroci, ki se oglase za to. (Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 14. maja.

V kratkem je baje pričakovati važnih sprememb v ministerstvu. Matuš baje ustopi v ministerstvo kot češki deželni minister in pl. Gauč izstopi iz ministerstva. Na njegovo mesto baje pride sedanji namestnik na Moravskem grof Schönborn. Za grofa Schönborna se poteguje posebno knez Liechtenstein. S Schönbornom bili bi zadovoljni Čehi in nemški konservativci. Večkrat se je že govorilo, da grof Schönborn ustopi v ministerstvo, pa to so vselej bile le časniške kombinacije in zatorej tudi sedaj prav ne verujemo, da bi se ministerstvo za desnico tako ugodno preustrojilo.

Danes se je sešel hrvatski deželni zbor. Vlada mu bode predložila sledeče predloge zakonov: zakon o zadrukah, zakon ob urejenju vodnih pravic, zakon ob urejenju živinozdravstva, šolski zakon, zakon o naslednjih kaznjih in reforma kazenskega reda. Če bode sabor imel dovolj časa, bavi se bode tudi z novim volilnim redom, s katerim se bode število okrajev zmanjšalo s 110 na 88.

Vnanje države.

Več listov je poročalo, da je več Črnogorcev oboroženih prišlo na srbsko mejo z namenom, da bi napravili kak ustanek v Srbiji ali pa v Bolgariji. Povod tej govorici dalo je to, da je pet črnogorskih rodbin poprosilo, da se smejo naseliti v Srbiji. Sedanja vlada jim je to tudi dovolila, Ristićeva in radikalna vlada sta pa zabranjevali preselitev Črnogorcev: Kristić se pa par Črnogorcev ne boji, ker se nadeja, da bode vsake neredne lahko zatrl s silo, če bi bilo treba. Srbski narod je jako nezadovoljen z novo vlado. Predobro se še spominja, kako je bil Kristić 1883. leta zatrl vsa ustavna jamstva, in kako surovo je postopal proti ustajnikom. Vojno sodišče je tedaj bilo obsodilo 819 oseb, katerih so dvajsetino postrelili, druge pa deli za več let v ječo.

Bolgarski vojni minister naročil je pri ruskih podjetnikih 30.000 Berdanovih pušk. Do konca junija jih mora biti narejenih 9000, potem pa po 3000 na mesec. Bolgarski vojaški krogi se čudijo, da je Rusija izvoz dovolila. Čudno je pa tudi, da so jih naročili v Rusiji, morda hoče vlada se s tem približati zopet največji slovanske državi. Če kaj tacega namerava Štambulov, se mu bode javljne posrečilo, kajti Rusijo odločno zahteva, da mora Koburžan iz Bolgarske in da bode

na mizici od mahagonovine, vzame papiros ko in si jo prižge. Z belimi prstki jo držeč, spušča majhne kolobarčke in gleda za njimi.

Zmračilo se je. Soba počasi otemnjeva in srpo gleda goreče oglje iz kamina. Krasotica pritisne na srebrni zvonček. Mična hišina se prikaže.

„Manja, prižgi lučnico!“ ukaže dama.

Rudečkast svit zasije.

Jasno nebeškimi tapetami obit je boudoir. Svilnate zavese iste barve krasé okna. Pohištvo prevlečeno je z dragoceno primerno robo. Gospa sama oblečena je v svilnato obleko jasno višnjeve barve in izpod krila gleda nagajivo svilnat čevlček take same boje. Čarobno razliva v resnici viseča lučnica blede rudeč svoj svit po sinji sobi.

Rad bi se človek malo oddahnil mej takimi štirimi stenami. Blišč in bogastvo, kamor se ozreš in taka krasotica v vonjavi sobi!

In ona? — Ne zdi se nam posebno zadovoljna. Često zapre oči in bolesten čut navleka ji malo mišice okolu rudečih ustnic, te vabljive češnje. Vzdihljaj prikrade se ji pogosto iz lepih prsij. Lahno ustane in odide v sosednjo sobo. Česa ji manjka? Kaj ji krati veselje? Bogata je, bogata zelo in vitezi Odeški tekmuje svojim čestanjem.

Jedva prebiva leto v Odesi.

(Dalje prih.)

novi knez pravoslavne vere. — Bolgarija je v velikih denarnih zadregah. Davki le počasi dohajajo. Posojila vlada nikjer dobiti ne more. Srbija so kar poplaval avstrijski kapitalisti z denarjem; Bolgarom pa nikdo neče nič posoditi, naj obetajo še taka jamstva. Vlada bode torej prisiljena skušati sporazumeti se z Rusijo, da jej pomaga iz sedanjih zadreg, kajti s samimi simpatijami zapadnih držav jej ne bode nič pomagano. Če bi bila letos dobra letina, da bi mogli kmetje poplačati vse zaostale davke, bi morda vlada še nekaj časa izhajala, sicer bode pa morala gledati, da naredi konec neznosnemu položaju.

Rusija hoče baje pomnožiti posadko v Kovnu za 20.000 vojakov. Tako pomnoženje vojnih sil na zapadu bode pač v Berlinu vzbudilo veliko nevoljo.

„Nord“ piše v poslednji številki, da je v Rumuniji močna stranka, ki bi rada pregnala kralja Karola in Rumunijo zjediniła z Avstrijo. Na ta način bi se vsi Rumunci zjediniłi pod Habsburškim orlom. Avstrijo bi morda dovolila, da se vse dežele, v katerih stanujejo Rumuni, zjedinijo v posebno skupino, kakakršna je Ogerska, Rusija pa nikakor ne more trpeti, da bi Rumunija prišla pod avstrijsko krono in bode zatorej podpirala kralja Karola. Nam se zdi vse to jako smešno in neverjetno.

General Boulanger sedaj potuje po severnem Francoskem. General je tudi želel pri tej priliki ogledati rudnike v Anzinu in Denainu. Hotel je celo v jamo se spustiti, da se bode pod zemljo pogovarjal z delavci in se prepričal o njih stanju. Uprava rudnikov mu pa tega ni dovolila, češ, da se hoče vedno strogo izogibati vsake politike.

Dopisi.

Iz Logatca 12. maja. [Izv. dop.] Veselico, katero nameravamo napraviti dne 22. julija t. l. v Logatci v spomin štiridesetletnega vladanja Nj. Velečastva, zanima ves politični okraj. Od vseh krajev dohajajo vesti, da bo udeležba velika, neprecenljive vrednosti za naše ljudstvo bodo pa dela, ki se izvrše v spomin na ta veseli dogodek. Vsak občinski zastop se trudi, da izpelje to, česar mu je najbolj treba. Nekateri občine hočejo napraviti si drevorede, vodovode, ubožne hiše, mostove, druge zopet si hočejo priskrbeti plemenskega bika, gasilnice, nove orgle, zvonove. Zopet nahajamo može, ki skrbé za to, da se ta ali oni pašnik s hojo ali s smreko zasadi, da se ta ali oni travnik izmočviri. Drugi se pa trudijo, da se zasade živi plotovi in da se v naše vode položi več tisoč rib raznih vrst. Tudi šol ne zabimo v tem prijetnem trenutku. Slišal sem, da je nekje bogat posestnik odločil ljudski šoli pol orala rodovitne njive, ki se ljudske šole drži, za sadni šolski vrt in da je drugod premožen posestnik namenil 200 gld. za nakup knjig za šolarsko knjižnico. Spet so drugi, ki se trudijo, da se v našem političnem kraju vsaj dve posojilnici ustanovita. To neso samo prazne besede. Dejanja pokažejo, da resno mislimo. O svojem času naznam Vam, kaj da je vsaka občina v našem okraju v teku tega leta dobrega izvršila. Tudi posameznikov imena objavim Vam, ki izvrše dela na korist svoje občine. V vseh teh dejanjih podpira nas naš č. g. glavar po svoji moči, tu z besedo, tam pa z dejanjem. — Delajmo vsi na to, da se uname naše ljudstvo za vse dobro, da postane krepko na dubu in telesu. Ko se to zgodi, izgubi naše ljudstvo nagnjenje do pogubonosne igre in do strupene pijače.

Iz Senožeč 10. maja. [Izv. dop.] Kakor od strani čujemo, bode vendar morda še ta mesec občinske volitve. Sicer pa to menda ni še prav gotovo, kajti kolikrat smo že čuli, da bodo v kratkem obč. volitve, a pretekli so meseci, pretekla so leta, pa še vedno čakamo in čakamo in vendar še vedno nič ni. Pa saj v našem obč. odboru si ne želimo Bog zna kakih sprememb, najmanj pa družega župana. Res da naš g. župan vsem popolnoma ne ustreza, kje bi bilo pa tudi tacega dobiti? Le poglejmo okolu naše sosedne in druge občine in prepričali se bomo takoj, da so, kar se tiče županov, malodane vse na slabšem. Naš g. župan je mož, kateri pozna postavo, je nepristranski v svoji častni službi ter nesebičen. To so pač najboljše in najlepše lastnosti, katere župana diti morejo. Vsekako je pa vendar prav, da se obč. volitve redno vršijo, kakor postava velevala in to vsaka tri leta, ali obžalovati moramo, da se to po več občinah zavlačuje ali postava v tej zadevi prezira. Vsled tega pa nastajajo večkrat nepotrebni neredi, kar se tiče obč. računov. Vsled tega pa tudi postava na svoji veljavi trpi kajti občanje videč, da se sme zakon, od strani županstva, kakor tudi drugih oblastev, tako samovoljno rušiti, mislijo si ter sklepajo, da cela postava nema prave veljave.

Teh svot komisija v gradu ni našla, akoprem je bila vse natanko preiskala.

Delovala je policija z vsemi pripomočki, da bi zasledila ovo žensko, polzvedela o neznanim zadnjem gostu nesrečnega Sovjetov-a, a zaman.

S Francoskega, zlasti iz Pariza, kamor se je seveda vse naznanilo, itak ni bilo mnogo pričakovati. Preburni in valoviti so bili tam časi. Vsaj je bilo po nesrečni vojni z Nemci.

Minolo je skoro poldrugo leto. Zasledovala se je seveda stvar dalje, a brez posebnega upanja.

Bilo je meseca decembra. Gost sneg je padal. Po ulicah hitelo je malo ljudij po nujnih svojih opravkih. Celo navadno jako živa ulica, „Rišeljevskaja“, jedna najlepših v Odesi, bila je nenavadno osamljena.

Prijetniši je pač v gorki sobi. Potrdila bi nam to sigurno gospa Zvinginceva, krasna mlada vdova.

Mirno, a čudovito pikantno leni ti na svilnatem počivalu. Prijetno prasklja ogenj v lepem kominu, razlivajoč skrivoma tu in tam svoj sij po mehkem prestralu. Lahno se dama skloni in vrže nekaj posušenih češpljevih pestk, vzetih iz lične cajnice, v ogenj. Počasi prične krehati in pokati, kmalu pak se napolni soba s posebno prijetnim nežnim vonjem. Iz lepe škrinjičice stoječe

Da je to res tako, prepričamo se lahko v večih krajih ali občinah, kjer je, kar se tiče obč. postave res pravi narobe svet. Ako tako dalje pojde, se bode oni člen obč. postave, kateri določuje volitveno dobo, popolnoma sam po sebi, brez kake deželne postave razveljavil, ter mesto tega veljalo bode to, da župan s porazumljenjem dotične politične oblasti, bode smel volilno dobo, proti volji občanov, podaljšati na nedoloččen čas. Potem bode vsaj to dobro, da se občane ne bodo več začuden povpraševali, kakor se sedaj, kdaj da bodo obč. volitve, kajti vedeli bodo, da o tem ne odločuje več postava nego posamične osebe. In to bi se morda z novo obč. postavo dalo kaj lepo upeljati.

Domače stvari.

— (Gospod Fran Potočnik), umirovljeni stavbeni svetnik, bivši član mestnega zbora Ljubljanskega in predsednik tehniškega društva, ostavi jutri Ljubljano in se preseli v Gorico. Gosp. Potočnik bil je v narodnih in sploh Ljubljanskih krogih jako dobro znana in priljubljena oseba, navzlic svoji starosti zanimal se je z mladeniško živahnostjo za vsako vprašanje, bil sploh delaven in gibčen gospod, kakeršnih je malo. Naše odkritosrčne simpatije spremljajo ga na njegovo novo stanišče ob bistri Soči, kjer naj srečno živi še „mnoga leta.“

— (Dnevni red) seji Ljubljanskega občinskega sveta v torek 15. dan maja 1888. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvosedstva. II. Personalnega in pravnega odseka poročilo gledé rezultata letošnjih dopolnitvenih volitev za občinski svet. III. Policijskega odseka poročilo o lekarniškimi računi za zdravila oddana mestnim ubogim tekom 1887. leta. IV. Poročilo odseka za zaolepšavo mesta: a) o premeščenju znamenja na sv. Petra cesti; b) o napravi načrta Ljubljanskega mesta. V. Poročilo o načrtih in troškovnem proračunu za novo deško mestno šolo. VI. Samostalni predlog, da je visocega državnega zastopa zbornicama poslati prošnjo za znižanje domarine. VII. Določitev pristojbin za vsprejem v občinsko zvezo in za podelitev meščanstva v smislu §§ 3 in 4 občinskega reda za deželno stolno mesto Ljubljano. VIII. Rešitev prošnje za vsprejem v občinsko zvezo in za podelitev meščanstva.

— (Slovensko gledališče) imelo je dva dni zaporedoma redko srečo, da je na njegovem odru gostoval je odlični gost, gospa Ružička Strozzi, član narodnega gledališča Zagrebskega. Izbrala si je za svoje gostovanje „Cvrčka“ in „Deboro“ torej dve igri, ki imata deloma jednako smér, kateri sta še vsekdar pokazali veliko privlačno silo in dajeta predstavljalki naslovne vloge veliko prilike pokazati vse vrline svoje umetnosti. Birch-Pfeiffer in Mosenthal ne spadata mej dramatične prave, ostala sta oba nekoliko korakov pod vrhuncem Parnasovim, vendar nam „Cvrček“ veliko bolj ugaja nego li „Debora“, to pa najbolj radi tega, ker reklama za židovstvo v sedanji dobi in pri našem občinstvu ni umestna. Gledé predstave same z veseljem beležimo, da sta oba večera poslušalcem bila izreden užitek in da je gospa Ružička-Strozzi prav močno priljubila se našemu občinstvu. Takoj pri nastopu, v prvem prizoru „Cvrčkovem“ zdela se nam je malce malodušna, a čim dalje se je razmotovala igra, tem močnejše smo čutili veliko silo umetniške njene igre, tembolj ugajal nam je njen „Cvrček“. Gospa Ružička-Strozzi ima zvonk, priklupljiv glas, duhoviti njen obraz in elegantna vnanjost sta za gledališče kakor ustvarjena, igra pa vseskozi izborna. Takozvani „epični mir“ je težko pogoditi, a gospa Ružička-Strozzi to izvrstno umeje, njeno igranje je zmerno, a vedno efektu primerno, zato je tudi uspeh gotov in globok, kajorej pa tudi upamo, da so naši dramatik marsikaj posneli po slavnem gostu in da se bodo v bodoče ogibali nekaterim pretiranostim. Občinstvo je gospa Ružička-Strozzi s svojim igranjem silno razvnela, kar je kazalo obilno ploskanje in izzivanje in prekrasni venci s trakovi, ki so se jej podarili. A tudi naše igralno osobje se je oba večera dobro držalo in da si je gost svojo ulogo igral hrvatski in ni bilo časa za več skušenj, vršilo se je vendar vse jako gladko in hrvaščina vrstila se je s slovenščino, kakor bi bili obe samo jeden jezik. K temu izvrstnemu uspehu so pripomogli: gospodična Zvonarjeva (Milunka), Gostičeva (Sardana), Nigrinova (Bujanka) in gg. Borštnik (Sobin), Danilo (Borko) in Kocelj (oče Bujan), zlasti odlikoval se je gosp. Borštnik in prizor mej

gosp. Ružičko in njim bil je uprav krasen, kakor je tudi gosp. Danilo s svojim dobrim humorjem skrbel za občinstva veselost. Isti sotrudniki nastopali so z enakim uspehom tudi sinoči, pridružil se jim je še g. Sršen, ki je po dolgem presledku zopet nastopil in si stekel glasnega priznanja. Tudi včerajšnja igra imela je popoln efekt, mi s svoje strane želeli bi bili samo to, da bi se bila svatba malo drugače vršila. Gospej Ružički-Strozzi smo prav iz srca hvaležni za njeno gostovanje ter mislimo, da je z njenima predstavama začetek storjen, da bomo odslej česče videli jugoslovanske goste na našem odru, kar bode gotovo v prospeh naši dramatik in toli potrebni vzajemnosti. — Gledališče bilo je oba večera, navzlic krasnemu vremenu, jako dobro obiskano.

— (Izlet „Glasbene Matice“.) O prijaznem vremenu jela se je pomikati včeraj ob dveh lepa vrsta učencev in učenk „Glasbene Matice“ po Latermanovem drevoredu pod vodstvom učiteljev in roditeljev svojih ter je krenila po gozdu na Drenikov ali Češki Vrh, kjer je bila zelo prijetna narodna zabava. Izletnike je vsprejel gosp. Drenik s osmogo na svojem vrtu. Zela zabava je trajala čez osmo uro in je bila v vsakem oziru kaj lepa. Učenci in učenke so pele lepe pesmi, in mi smo se zopet veselili krasnemu uspehu, ki ga ima „Glasbena Matica“ zahvaliti nje učiteljem, zlasti pa g. Gerbiću. Mej zabavo plesali so mladi pari kolo in druge plese, a igral jim je vrl mož — na harmoniko. Veselje je bilo občno in iskreno. Posebno nas je veselilo videti, kako se z narodno pesmijo širi tudi narodni govor in unema ljubezen za narodne svetinje. Kita mladih gospic jela je nabirati za „Narodni dom“ in tako se je nabralo po novčiču lepih 18 gold. 59 novčičev. Mej gospicami, ki so s posnemanja vrednim rodoljubjem nabirale za „Narodni dom“, omeniti nam je gospici Foersterjevo in Daneševo in malo in vrlo Gabrijelo in Slavino in še mnogo njih pridnih vrstnic, ki so z otroško svojo jednostavnostjo letale kot pridne bučele od jednega do drugega znanca, ter nabirale neutrudno za narodni namen. Mej tem pa se je tudi napivalo gosp. Ravnikarju, kot predsedniku „Glasbene Matice“, prof. Gerbiću in njegovi soprogi, opernemu pevcu g. Nolliju, ki je govoril lep govor mladini, da naj goji narodno petje in narodni govor in tako je čas prehitro minil. „Glasbena Matica“ sme biti ponosna na svoj izlet, kajti udeležilo se ga je mnogo odličnega občinstva in tako je upati, da postanejo ti izleti na stalnem letnem redu. Konečno nam je tudi dolžnost izreči hvalo g. Dreniku in njega ljubeznjivi soprogi za neutrudno pazljivost.

— (Slovensko uradovanje.) V „Slovenskem Pravniku“ razglašajo se „pravniški razgovori“ o poslovenjenji postav. Ker „Pravnik“ prerediti izhaja in „pogovori“ prepočasno tečejo — tako nam piše prijatelj s Štajerskega — zato naj tukaj najde zasobno mnenje praktičnega slovenskega jurista o poslovenjenji postav svoj prostor. Dr. K. pravi v „Pravniku“, da ljudstvo naglaša „zakón“. Tu bi se moralo pač pristaviti, kje? Kajti pisec v svojej 15letnej praksi še ni slisal nikoli, da bi kdo iz ljudstva rekel „zakón“, ampak čul je do sedaj vselej „zákon“. Z naglasom je pri nas Slovencih težka reč; kakopisati ga, ker je po raznih krajih različen. Okolu Celja imajo „kódele“, drugod „kodéle“, tukaj so dái, tam dái. Pisec bi torej nasvetoval, naj se naglas ne piše, ako ni posebnega uzroka. Ako se bodo postave pa po nasvetu dra. K. vnovič slovenile, tedaj pa prosi pisec teh vrst, da prizanašate Slovencem z vednimi novotarijami. Prestava občnega državlanskega zakona iz leto 1853 ni tako slaba, kakor nekateri hočejo. Da bi se le bila vedno rabila kot podloga pri poznejših prevodih. Toda, kakor se je že reklo, da je Levstik bil bolj lingvist kakor praktikus, tako se najde v notarskem redu „podstav“ za substituta, kateri je pri Slovencih vendar „namestnik“; za zemljeknjižno „zaznambo“ tiskali so „probeležba“ in zdaj nam še „postave“ za „Gesetz“ ne dajo več veljati, kakor so že zdavnaj začeli pisati „malo“ za „etwas wenig“, kar je vendar „nekoliko“, „malo“ pa je le „wenig“. — Ako se bodo torej postave vnovič slovenile, bilo bi pač potrebno, da se prestave v presojo dajo zboru nekaterih praktičnih juristov iz raznih slovenskih krajev. To bi pa tudi naj bilo pri rednih prestavah pravosodnih postav za državlanski zakonik. Pisec stavlja praktičnega jurista v tej stvari pred jeziko-

slovca, kateri le prerad zakrivi, da „kolne Slovenec postave bravši“. Presiren je tudi za puriste v pravni stroki prezgodaj umrl.

— (Na Notranjskem) bode letosg. Putick zopet nadaljeval svoje prekoristno delo. Glavni smoter letošnjemu delu je: Zveza bar. Winklerjeve jame z Vransko jamo in predor v Lippertovo jamo. Vse te tri jame so na severni strani Planinske doline. „Pod stenami“, napravil se bode 20 mtr. globok predor (schacht) in s tem se praktično dokazalo, da je brez škode možno, veliko poletne vode odvajati v podzemeljske otline. Dalje ima se pri tem delu tudi dokazati, da voda iz reke „Unec“, v imenovane jame spuščena, ne bode ob Ljubljani nikake škode prouzročila. Po glavnem projektu za notranjske doline je izvestno, da je mej Planinsko dolino in Ljubljansko ravnino toliko podzemeljskih prostorov, da se more vsa voda kolikor je prihaja pri povodnjah iz Planinske doline, brez vsake škode odstraniti. Poljedelske ministerstvo odločilo je za letošnje delo 6000 gld. in po sedanjem izvrstnem delovanju smo prepričani, da bode gospod Putich to delo častno rešil in dokazal, da je je možno odstraniti vode iz notranjskih dolin brez vsake škode.

— (Kirgizka kekerička,) katero je g. Spiridijon Brusina v hrvatskih listih napovedal, se je istinito letos zaklatila v naše kraje. Včeraj dne 12. maja je to redko tico živo ujel g. Josip Rus iz Mirne peči ter jo daroval gimnazijskemu muzeju v Rudolfovem. Kakor se pripoveduje, čul se je na več krajih zadnje dni pomenljivi krik „kekerik“ in mogoče je, da se še kakošen eksemplar te tičje vrste zaloti.

— (Tatvina.) V Oseku, v okolici Goriški, ulomili so v noči mej 4. in 5. t. m. tatje v farovž in odnesli omaro, v kateri je bilo več cerkvenega in tudi vikarjevega denarja. Omaro so blizu farovža razbili in denar pobrali. V farovži so prevrtali vrata in je potem od znotraj odprli,

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 13. maja. Pri najkrajšem vremenu razkril se je danes popoldne ob 1. uri po določenem vsporedu cesarice Marije Terezije spomenik ob navzočnosti cesarja in cesarice, nadvojvodinje Elizabete in drugih članov cesarske hiše, vкупnih in obeustranskih ministrov, diplomatov, vseh deželnih poveljnikov, namestnikov, predsedstev obeustranskih parlamentov, generalov, vitezov reda Marije Terezije, visoke duhovščine in plemstva. Na tribinah bilo polno odličnega občinstva. Cesar in cesarica bila vsprejeta s cesarsko himno. Mej gromenjem kanonov in zvonjenjem pala je zavesa, pri katerej priliki so se cesar in vsi prisotni odkrili. Potem je kardinal Ganglbauer imel slavnostno cerkveno opravilo, moško pevsko društvo Dunajsko pa je pelo himno. Cesar vsprejemal je potem vse osebe, ki so sodelovale pri spomeniku, ter šel s cesarico okolu spomenika.

Peterburg 13. maja. Mej vojaško parado v Carskem Selu, h katerej sta prišla car in carica iz Gačine, hotel je konjiški častnik Feodor Timofejev z revolverjem ustreliti proti carju. Nek podčastnik zgrabil ga je hitro za roko in strel šel je na drugo stran. Timofejev, ki je jako zmešano govoril, je nepričakovano zblaznel.

Madrid 13. maja. Avstrijsko brodovje priplulo je v Barcelono.

Dunaj 14. maja. Danes Pražak z vso odločnostjo odgovarjajoč interpelacijama o slovenskih uknjižbah skliceval se na stare odredbe, koje treba izvršiti. Poudarjal, kar je mogoče bilo brez ugovora na Kranjskem, mora mogoče biti povsod, kjer prebivajo Slovenci. Desnica živahno pritrjevala ministrovemu odgovoru.

Dunaj 14. maja. Slavnostna predstava v gledališči bila sijajna. Cesar pri prihodu in koncem predstave navdušeno pozdravljen.

Beligrad 14. maja. Kralj Milan odpeljal se zjutraj na Dunaj.

Sofija 14. maja. Od čete, ki je nedavno udrila čez mejo, ostalo je 18 mož, katere sedaj mej Dubnico in Kistendilom zasledujejo. Po brzjavki, došli iz Trna, čakala je druga taka četa na Srbskem, kak uspeh bo imela prva četa, da bi bila potem tudi udrila čez mejo.

Pozivi

Dne 6. junija 1886. leta umrl je **Božidar Raič**, dne 16. novembra 1887. leta pa **Fran Levstik**, oba učenjaka in slavna pisatelja, oba nepozabljiva žalujočemu narodu svojemu, kateremu sta bila posvetila vse svoje duševne sile. **Božidar Raič** je vzbujal zlasti svoje ožje rojake na Štajerskem, kojim je bil neustrašen in neomahljiv prvoboritelj, ter njihov zastopnik v deželnem zboru štajerskem in v državnem zboru. **Fran Levstik** pa je kot pesnik in učenjak si pridobil nevenljive zasluge za razcvit našega jezika in leposlovja. Oba počivata na Ljubljanskem pokopališču.

„Pisateljsko društvo“ je prevzelo skrb, da postavi obema spomenika, ki bodeta pričala o hvaležnosti Slovencev do svojih buditeljev in boriteljev.

Ker pa sta groba na takih krajih, da bi se po določilih, za Ljubljansko pokopališče veljavnih, mogla napraviti le majhna spomenika, sklenil je odbor „Pisateljskega društva“, kupiti zidano rako, kamor bodo prenešeni ostanki **B. Raiča** in **Fr. Levstika** in kjer se jima postavita ob zidu spomenika. Toda stroški se bodo vsled tega zdatno povečali in doslej nabrani darovi, ki znašajo za **Raičev** spomenik 600 gld., za **Levstikov** 560 gld., nikakor ne zadostujejo za napravo lepih spomenikov.

Zato se odbor „Pisateljskega društva“ obrača do slovenskih rodoljubov, ki še neso v ta za vse Slovence častni namen dali svojega prispevka, ter jih nujno prosi, naj blagovolé pripomoči s svojimi doneski, da se postavita spomenika dostojna **B. Raiča** in **Fr. Levstika**.

V Ljubljani 12. maja 1888.

Odbor „Pisateljskega društva“.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (331—110)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

9. maja: Amalija Kump, poštnega uradnega sluge hči, 17 mes., Emonska cesta št. 8, za vnetjem možganov. — Reza Pavšek, gostija, 64 let, Kravja dolina št. 11, za oslavljenjem.

10. maja: Marija Bavdek, gostija, 57 let, Hovca št. 8, za vnetico mreže v rebrih. — Katar Leskovec, dekla, 78 let, za vodenico.

11. maja: Ana Meze, kajzarjeva hči, 20 mes., Črna vas št. 46, za božastjo. — Alojzij Gregorka, delavec sin, 4 leta, sv. Petra cesta št. 4, za vodenico v možganih.

12. maja: Rudolf Berzin, pekrov sin, 7 let, Florjanske ulice št. 32, za vnetjem sapnika.

V deželnej bolnici:

9. maja: Lorene Matičič, dninar, 37 let, za jetiko. — Jakob Klemenc, delavec, 64 let, za jetiko. — Fran Strudel, delavec, 46 let, za zabuhlostjo.

Tržne cene v Ljubljani

dne 12. maja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 18	Špeh povojen, kgr.	— 66
Rež,	4 22	Surovo maslo, „	— 90
Ječmen, „	3 90	Jajce, jedno : „	— 2
Oves, „	2 92	Mleko, liter „	— 8
Ajda, „	4 22	Goveje meso, kgr.	— 56
Proso, „	4 22	Telečje „	— 45
Koruza, „	5 52	Svinjsko „	— 56
Krompir, „	1 96	Koštunovo „	— 36
Leča, „	12 —	Pišanec „	— 45
Grah, „	13 —	Golob „	— 25
Fižol, „	11 —	Seno, 100 kilo „	— 232
Maslo, kgr.	1 —	Slama, „	— 214
Mast, „	— 70	Drva trda, 4 metr.	— 6
Špeh frišen „	— 56	„ mehka, 4 „	— 4

**Bogato zalogo ur
darila za birmo**

kot

priporoča po nizkeji ceni

JOSIP GEBA,

(335—2)

urar.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
12. maja	7. zjutraj	739.5 mm.	5.4° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	738.6 mm.	15.4° C	sl. jvz.	d. jas.	
	9. zvečer	741.1 mm.	10.6° C	sl. vzh.	obl.	
13. maja	7. zjutraj	742.2 mm.	13.2° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	739.3 mm.	15.4° C	sl. vzh.	jas.	
	9. zvečer	737.9 mm.	9.8° C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura 10.5° in 12.5°, za 2.9° in 1.1° pod normalom.

Dunajska borza

dne 14. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	78.50	—	78.45
Srebrna renta	80.30	—	80.30
Zlata renta	109.60	—	109.40
5% marcna renta	93.10	—	93.10
Akcije narodne banke	874. —	—	873. —
Kreditne akcije	278.20	—	278.10
London	126.95	—	126.95
Srebro	—	—	—
Napol.	10.05	—	10.06
C. kr. cekini	5.95	—	5.95
Nemške marke	62.17 1/2	—	62.17 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 „	168	„ — „
Ogerska zlata renta 4%	—	96	„ 80 „
Ogerska papirna renta 5%	—	85	„ 45 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105	„ 50 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118	„ 50 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	127	„ 60 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	99	„ — „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	99	„ — „
Kreditne srečke	100 gld.	178	„ 25 „
Rudolfove srečke	10 „	20	„ 25 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	104	„ 75 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	225 „	225	„ 25 „

Štev. 8722.

(344)

Razglas.

Zaradi poprav, katere se bodo na **Gru-barjevi cesti** vršile, bo ta cesta od **Karlovke ceste do Streliških ulic od 14. do 19. maja javnemu prometu zaprta.**

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 12. maja 1888.

Važno za trpeče na prsih in plućih.

Neogibno potrebno zoper **kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj**, za take, ki želé dobiti čist in krepak glas, za **škrofeljnaste, krvirne, slabotne, bledirne in krvirevne** je **sok kranjskih planinskih zelišč,**

s podfosforno kislino apnom in železom pomešan.

Lastni izdelek. — Cena 56 kr.

Dobiva se v (615—20)

LEKARNI TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

FOTOGRAFIČNI ATELIER

JOS. ARMIC & Comp.

v Ljubljani, Krojaške ulice št. 5,
I. nadstropje, poleg Ljubljanske.

Udano podpisani usoja si visokočastitemu p. n. občinstvu naznanjati,
da je dne **13. maja t. l. odprl nov**

fotografični atelier.

Opirajoč se na svoje večletno delovanje v tej stroki, mi je mogoče, oziraje se na fizikalne in kemične temeljne zakone, s pripravo pripravo fotografirati **brez steklenega salona**. Veliko prikladno stanovanje daje pri pravi porabi toliko prostora in svetlobe, da se napravijo popolnem dovršene fotografije, katere glede na značaj osebe še one v steklenih salonih napravljene lahko presegajo.

Dalje si usojam visokočastito p. n. občinstvo opozarjati na **trenotno fotografiranje pri elektrokemični svetlobi** po svoji napravi, katero se lahko vrši **pri vsakej ponočnej uri** doma ali zunaj doma.

Mnogobrojnemu prijaznemu obisku se priporoča

z odličnim spoštovanjem

JOS. ARMIC & Comp.

(340—2)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dr. Josip Vošnjak.